

Odmev iz Afrike. Katoliški milijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. — Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji

letno 500 svetih maš.

Toplo priporočamo podporo zamorskih katehistov,

ki toliko dobrega store pri širjenju božjega kraljestva v Afriki in so misijonarju desna roka. — Vzdrževanje katehista znaša mesečno 100 din. Vsak najmanjši dar v ta namen hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

Priporočajo se v molitev. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Tereziki Deteta Jezusa, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: A. R., Grajska vas, v hudi bolezni; J. D., Št. J., za pomoč v hudi stiski; N. A., V. S., za pomoč v težkem gmotnem položaju in za spreobrnjenje sina; L. L., Trst, v neki posebni zadevi; K. K., M., za ljubo zdravje; M. J., Rovte, za pomoč v težkih zadevah; M. F., Sv. Marjeta, v več važnih zadevah in za božji blagoslov pri gospodarstvu.

Zahvale. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu, sv. Martinu, sv. Lenartu, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji: H. N., Prevalje, za uslišano prošnjo in pošilja obljubljeni botrinski dar zamorčku na ime »Anton Martin«; družina Bratina za dvakratno uslišanje; R. G., Tržišče, za uslišano prošnjo; E. T., Rače, za uslišano prošnjo v zahvalo pošilja prispevek za odkup zamorčka.

Spomin na umrle.

† Preč. g. Martin Krejči, župnik v Čeh.-Slov. — Frančiška Turk, Lož. — Marija Zajc, Ponikva. — Rezi Črnče, Ježica. — Marija Šegula, Moškanjci. — Frančiška Bovha, Sv. Vid. — Elizabeta Kočijaž, Maribor. — Hedvig Mavrič, Laško. — Marija Jerman, Celje. — Urša Čadej, Kalobje. — Anton Medvešek, Koprivnica. — Ivanka Röttel, Zalec. — Uršula Mahne, Kalobje. — Marija Zuder, Kakanj. — Marija Dobnikar, Verje.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

str

Pismo svete Kongregacije za širjenje vere.

Rim, 4. aprila 1938.

Prot. št. 1327/38.

Vrhovni voditeljici

Družbe sv. Petra Klaverja.

Prejel sem prijazno mi poslano sporočilo v letu 1937 prejetih in razdeljenih milodarov v prid afriškim misijonom.

Z veseljem priznam ugodne uspehe delovanja, katerega vršite Vi in Vaše sodalke za tako pomoči potrebne misijone. Vaša sveta ustanoviteljica, ki je tako ljubila svojo Družbo, moli sedaj v nebesih za dobrobit in vedno večji napredek tega odličnega zavoda.

Jaz pa želim, da bi našli afriški misijoni v Vašem podjetju pomoč, ki naj bi naraščajoči potrebi vedno bolj odgovarjala. Da bi se tako ime Kristusovo v onih deželah vedno bolj širilo ter bi vsi oni narodi dospeli k pravi Cerkvi in po njej našli večno zveličanje.

Želeč Vam dolgo življenje in vse dobro od Gospoda, Vas iz srca blagoslavljam.

P. Kardinal Fumasoni Biondi,
prefekt.

† Celzij Constantini,
tajnik.

Tudi meni je sv. Jožef pomagal.

Piše Stanislav K.

V nekem velikem mestu je bilo. Palača poleg palače, ceste in ulice pa polne ljudi. — Zamisljeno koraka tujec in si ogleduje mesto. Vse novo, vse lepo, si misli. Ker je bil dober katoličan, ga pred vsem zanimajo cerkve in dobrodelne naprave. Prav blizu njega se dviga cerkev z mogočnim zvonikom. Vstopi.

Cerkev je posvečena sv. Jožefu. Na velikem oltarju kip svetega Rednika z ljubim Jezuškom. Postava svetnika je častitljiva, dete ob njegovi strani najlepše med človeškimi otroki.

Obiskovalec zastrmi v krasni umotvor. Ob vzožju oltarja kleče pobožni častilci in prosijo sv. Jožefa varstva in pomoči. Tudi naš popotnik poklekne, sklene roki in moli: »Sv. Jožef, pomagaj tudi meni!« Potem se ozre na steno, kjer je viselo mnogo tabel z različnimi napisi. Bere: »Sv. Jožef je pomagal«, »Sveti Jožef vedno pomaga«, »Zahvala svetemu Jožefu« in slično.

Še vedno kleči tujec pred oltarjem. Iz srca se mu izvije prelepa molitev »Spomni se, o sv. Jožef, da še nikdar ni bilo slišati, da bi kdo prosil tvojega varstva, pa ne bi bil potolažen...« Potem misli na Jezusa v tabernaklju, ki svojemu redniku sv. Jožefu gotovo ne odreče nobene prošnje. Nato zapusti cerkev.

Onstran ceste stoji velika hiša z napisom »Splošna bolnica sv. Jožefa«. To našega obiskovalca spet zanima in vstopi. Je ravno čas obiskov. Pri vhodu si kupi nekaj sadja, da ga porazdeli med bolnike. Usmiljenega brata prosi, če bi smel k bolnikom. Prijazno ta prikima, odpre veliko dvorano, kjer je ležala dolga vrsta bolnikov. Pelje ga od postelje do postelje.

Kakšen pogled, kakšni vtisi! Na obrazu vsakega se bere izraz bolesti. Če star ali mlad, vsak bolnik je obdan s trpljenjem. Posebno pomilovanja vredni so oni, ki sto-

jijo pred operacijo. Polni negotovosti, nič ne vedo, kako se bo izteklo.

»Mi priporočamo naše bolnike posebnemu varstvu sv. Jožefa«, pripoveduje usmiljeni brat, »in vedno jim pomaga, bodisi duševno, bodisi telesno.«

»Da,« se oglasi eden bolnikov, »ljubi sveti Jožef, ta je moj dobri oče! Če bi me on ne pripeljal v svojo bolnišnico, bi se mi slabo godilo. Kdo ve, kje bi bil sedaj? Našel sem tukaj zdravilo za dušo; pa tudi telesno zdravje se mi boljša.« In zajokal je kot otrok. Enako so dejali tudi drugi bolniki.

Videlo se je, da ta hiša ne nosi samo ime svetega Jožefa, ampak uživa tudi njegovo varstvo in pomoč v prav posebni meri. (Dalje.)

P. Griffin zida s svojimi zamorčki misijonsko cerkvico.

Čemu ta potrata.

Piše p. Griffin, iz misijonske družbe sv. Jožefa, Mill Hill, misijon Jinja, Zg. Nil.

Zidati moram novo cerkev, tako da bo stanovanje Boga vredno. Stala bo nič manj kot 2000 funtov šterlingov. Prosim, nikaar se ne ustrašite. Nek velik dobrotnik je že nabral 1450 funtov, tako da nam je treba le še 550 funtov. To po eni strani ni veliko, po drugi pa, ako pomislimo na današnjo draginjo.

Nekateri bodo morebiti imeli pomisleke, češ: Čemu tako draga cerkev?! Saj bi manjša tudi zadostovala! To

me spominja na nekoga, ki je tudi nekoč rekel: »Čemu ta potrata? Ali ne bi bilo bolje, da se proda in izkupiček obrne za uboge?« (Mat 26, 8. 9). Nikakor ne! Prepričan sem, da bodo naši misijonski prijatelji in bralci tega lista razumeli, da nam gre za stanovanje, ki naj služi Bogu s a m e m u, in da smo tu v kulturnem središču sredi protestantov in da ne smemo za njimi zaostajati. Naša cerkev naj bo kakor svetilnik in kažipot do resnice. V tem mestu stanujejo domačini vseh plemen in jezikov, pomešani med seboj kakor nekoč v Babilonu. In koliko je teh jezikov! Človek bi res moral imeti dar jezikov sredi tega ljudstva.

Res so težki časi, in verjemite mi, da nerad prosjačim. Zato sem pa pet let molčal. Res morajo kristjani donášati marsikake žrtve, toda kdo pa naj bo učenec Kristusov, kot tisti, ki zna vzeti svoj križ na rame in hoditi za Križanim?! To je tudi poroštvo, da bo zveličan.

Dušno pastirstvo v okraju Tananarivo.

Poroča p. Falguegrettes D. J., 79letni misijonar.

Lepo se vam v imenu svojih kristjanov zahvalim za velikodušno darilo. Moji ljudje so zelo oddaljeni od kulturnega središča in je prav, da bodo sedaj dobili učitelja in bodo poslej njih otroci imeli reden pouk o sv. veri.

Dela imam čez glavo. Osemnajst vasi moram duhovno oskrbovati, in to me pri moji starosti zelo utruja; toda dokler Bog hoče, je treba vztrajati. Misijonarjev je premalo, da bi mogli vse ustanove prav voditi ali da bi celo nove postaje ustanavljali. Naša nada so naši semeniščniki, ki bodo nekoč kot duhovniki izpolnili vrzeli in ponesli svojim rojakom veselo oznanilo evangelija in milost sv. zakramentov.

Vsakdo se čudi, kako da se sv. vera v okolici Tananarive tako lepo širi. Meseca marca smo posvetili novo cerkev v čast sv. Frančiška Ksaverija v predmestju, kjer dotlej ni bilo ne kapele ne šole. Na drugem koncu mesta pa smo postavili s pomočjo domačinov zasilno cerkev in jo posvetili sv. Mali Tereziji. Tudi druga predmestja si žele cerkva in šol. Toda ni misijonarjev, ni denarja.

Tudi sam bi rad dokončal zidavo cerkve v čast sv. Ludoviku. Začel jo je zidati moj prednik l. 1922., pa ga je bolezen in smrt prehitela. Od januarja 1931 dalje

se že opravlja notri služba božja. Cerkev ima tri ladje in lesen oltar s kipom sv. Ludovika. Zvonik je šele 4 m od tal; pa mislim, da ga bo treba podreti in nanovo zidati, ker je v 8 letih preveč trpel zaradi dežja. Treba bi bilo prizidati še zakristijo in malo župnišče. Ako dobimo dovolj podpore, se bo pred 25. avgustom in potem vsako leto opravilo več sv. maš za dobrotnike.

Zdaj obiskujem svoje misijonske postaje. V nekatere kraje pride misijonar le nekajkrat na leto. Kako bolj srečni so katoličani v Evropi, ki imajo duhovnika povsod tako rekoč pred nosom! Zato bodo pa morali nekoč Bogu strog odgovor dati od svojega hiševanja.

Naš preč. g. škof želi, da svojih 800 otrok, ki so stari od 7 do 14 let, dobro poučimo v katekizmu, da bodo konec leta preizkušnjo vpričo njega dobro prestali. Ko bi jim mogli dati malo obleke, podobice ali rožnih venčkov, bi jih to še bolj podžigalo k učenju in lepi tekmi. Zato se obračam do vseh dobrotnikov s ponižno prošnjo, da nas v tem oziru podpirajo.

Naš katehist.

Poroča p. M. Donders, Beli oče, misijon Irambo, Osrednja Afrika.

Naš učitelj in katehist Leon Mshemwa je sedaj 37 let star. Njegovi ženi je ime Cecilija. Je pridna in pobožna kristjanka, zelo razumna, a vendar otroško preprosta. Do zdaj jima je Bog dal 3 otroke. Oba se zelo ljubita; zato pa sem ju poslal v glavno mesto tega kraja v Mbeya. Koga drugega bi za to zelo težavno mesto sploh ne bil mogel dobiti. Naši ljudje plemena Wasonga bivajo namreč ob jezeru in bi težko prestali brez rib.

Tu v Mbeya imamo lepo in prostorno Marijino kapelico, ki nam dobro služi, dokler ne moremo ustanoviti večjega misijona. V Mbeya pridejo skupaj kristjani vseh jezikov in plemen, ko pridejo iskat dela v zlate rudnike. Pride tudi mnogo mohamedancev in indcev, zato mora tukaj biti posebno dobro izvežban učitelj, da more misijonarja vsestransko nadomestiti. Streljaj daleč od kapele je bolnišnica za domačine, ki jo naš Leon vsak dan obiše v dušnopastirske namene.

Leon je dve leti hodil v osnovno šolo v Morogoro, ki jo vzdržuje država, in ni le vnet katehist, ampak tudi strokovno podkovan učitelj, ker ima že dolgoletno prakso

za seboj. Vselej sem vesel, ko ob mesecu obiščem Leona v Mbeyi. Pripravljenih ima nebroj vprašanj, splošne in posebne vrste. Treba je urediti zakonske težave med mladimi pari, ki jih usoda meče sem in tja z enega kraja v drugi. Tu je mnogo novoizpreobrnjenecov, celo mohamedancev, ki radi vprašajo Leona za dober svet. Dostikrat je treba v sili krstiti, dozorele otroke spraviti v višji šolski razred, treba je obiskati tudi zamorce iz rodu Wasafwa, ki stanujejo v gorah.

Afriški misijonar gre na misijonsko potovanje. Vsi zamorčki, ki ga spremljajo, bi radi postali katehisti.

Nisem preveč rekel, ko trdim, da naš Leon misijonarja kar nadomesti; enega čisto gotovo, ker prav za prav bi bilo treba po pravilih Belih očetov v Mbeya vsaj treh misijonarjev, kar pa zaradi pomanjkanja sredstev ni mogoče.

Leon dobiva 180 din na mesec, kar je res beraška plača za vso družino. To nikakor ne zadostuje za preživljanje v kraju, kot je Mbeya, kjer je treba vse kupiti: hrano in drva. Za to plačo ne bi dobil nikogar, ki bi poučeval dopoldne in popoldne, vodil službo božjo, obiskoval kristjane in pogane in šel misijonarjem v vsakem oziru na roko.

Bog bodi zahvaljen, da imamo v Afriki tako izvrstne pomočnike. Zahvaljeni dobrotniki, ki s svojimi darovi vzdržujete afriške katehiste: tudi vaša zasluga bo, kar bo Leon lepega dosegel!

Ustanovili smo novo naselbino.

Piše sestra Nikolaja, misijonarka Dragocene krvi.

Dvajset let je minilo, kar sem napravila novicijat. Kako rada se spominjam tistih dni, ko smo še bile zbrane okrog naše voditeljice v novicijatu in ugibale takole ob prostih urah, kako bomo delovale v misijonih. V duhu sem že videla vsako na svojem mestu: nekatere v šoli, obdane od gruče kodrastih glav, kako zro s svojimi črnimi očmi v svojo učiteljico, da ne bi preslišali nobene besede. Druge so si predstavljale, da bodo delale po bolnišnicah, obdane od bolnikov, deleč jim utehe in tolažbe... Vse pa smo bile edine v tem, da hočemo čim več storiti za neumrljive duše zamorcev in mnogo, mnogo krstov podeliti.

Takrat sem tudi jaz povedala svojo željo. Rekla sem, da bi rada kam daleč med pogane, tja, kamor še ni stopila noga misijonarja. Tam, kjer ljudje še nič ne vedo o Kristusu, bi jaz bila rada prva, ki bi jim prinesla krščansko blagovest. In kakor sem želela, tako je prišlo. Do zdaj sem še vedno bila nastavljena na misijonih, ki so bili še le ustanovljeni. Kdor je te stvari skusil, ta ve, koliko je na takih novih mestih potreb, ki pa jim ne moreš ustreči. In kako hvaležen je misijonar za vsako, tudi najmanjšo pomoč. Preden smo šle na prvo mesto, nam je neka dobrotnica poslala razno orodje: žago, kladivo, klešče itd. Jaz sem bila tega orodja že vajena, zato je meni bilo dano v skrb. In kako prav mi je vse to prišlo v naših novih naselbinah; saj tu manjka prav vsega. Treba je, da znaš iz starih zabojev sestaviti mize in stole. Iz petrolejskih zaboječkov sem napravila omarice. Pa še kako vesela sem bila, da so mi bili vsaj zaboji na razpolago. Mizarja ali kovača na takih mestih sploh ni; pomagaj si torej sam, kakor si veš in znaš.

V začetku mojega misijonskega dela so me poslali na zahod v neki misijon, kjer od začetka vojske ni bilo misijonarja. Bele mravlje so bile uničile sestrsko hišo.

Očividno jim je šel les v slast. Tu mi je sedaj orodje jako prav prišlo. V tej samoti, ki sem jo zelo ljubila, sem delala tri leta; potem pa so me odpoklicali v Kilema. Dve uri od tu smo začeli s pripravami za nov misijon na neki farmi, katere gospodar je bil umrl. Ker je bila farma zelo prikladna za misijon, smo jo kupili, zlasti še zato, da se kdo drugi tukaj ne naseli. Farma leži skoraj v pragozdu, tako da imajo sloni prav blizu svoja bivališča in večkrat pridejo v bližino. Farma se je poprej imenovala »Mana« (cvetlica), in smo to ime tudi za misijon pridržali. Seveda, danes bi jo bolj primerno imenovali »grmovje«, zato ker je zelo zanemarjena. Upamo pa, da bo kmalu zaslužila svoje ime in da bodo tu vzrastle cvetlice za nebesa.

Ko sem prišla v Mano, ni bilo tu drugega ko stara hiša in na pol podrta vrata z zarjavelimi ključavnicami. V oknih so bile šipe večinoma pobite in zamašene z lepenko. Povsod zanemarjenost. Z menoj je prišlo nekaj deklic, ki so nosile s seboj nekaj hrane in lonec iz aluminija. Pa se nam je zgodilo, kot se rado zgodi na poti: pozabili smo nekaj važnega. Ko je bila hiša pobeljena, sem ukazala deklicam, naj še pod pomijejo. Tedaj šele smo zapazile, da nimamo škafa. »Pa kaj drugega dobite za to,« sem rekla. In tu so pokazali naši domačini, kako si znajo iz zadrege pomagati: naš edini lonec je moral služiti za škaf. Seveda tega nisem bila posebno vesela, toda kaj se hoče; v misijonu se moraš pač vsemu privaditi. Potem smo lonec dobro umile in skuhale v njem večerjo, ki nam je prav dobro šla v slast. Prav pravi pregovor: Lakota je najboljša kuharica.

V nedeljo smo šle k maši v Kilemo, drugi dan pa smo se zopet založile z vsem potrebnim in se obložene podale na svoje »planine«. Našo Mano res lahko imenujemo planino, saj leži 2000 m nad morjem in ima pravo srednjeevropsko podnebje. Ko tole pišem, me zebe v roke. Ne sneži sicer, samo sonce se vedno skriva. Mal »gašperček« bi nam kaj prav prišel. Pozimi je pri nas nekako tako, kot v domovini v novembru, februarju, marcu in aprilu.

Naj še omenim, da bi nam tudi vrtno orodje prav prišlo, zato da bi napravili gredo. Potem pa: za bolnike bi potrebovali kinina, aspirina in dr.

Začeli smo zidati malo hišico, ki bo služila za kapelo in patrom za stanovanje; pa smo morali z delom prenehati, ker nimamo denarja in je drugih potreb vse polno.

Domačini so sami postavili malo cerkvico iz ilovice, da sedaj skupaj opravljajo svoje jutranje in večerne molitve, ob nedeljah popoldne pa se zbero ob tistem času, ko je v Kilema popoldanska služba božja, in tako sami opravijo popoldansko pobožnost. Ker je misijon posvečen presv. Srcu Jezusovemu, je bila tukaj na dan Srca Jezusovega slovesna služba božja, potem pa delitev sv. krsta. Dva in devetdeset zamorcev je bilo krščenih in so tako postali otroci božji. To je najlepši sad naše nove postaje

Sestre domačinke v Jaunde misijonu.

in plačilo za ves trud in vse težave. Vselej sem vesela, ko ob nedeljah srečujem toliko ljudi, ki gredo k svoji službi božji in k molitvi, ki jo bo opravil katehist. Vsak teden enkrat pa pride pater iz Kilema in opravi v ilnati cerkvi sv. mašo, dokler ne bo dodelana hišica za patre. To pa še dolgo ne bo mogoče, ako dobrotniki ne pridejo na pomoč, pa čeprav bodo v hišici le 3 sobice in mala kapelica.

Mi pa zaupamo v Boga in delamo, kar je v naših močeh. Z nami vred pa delajo tudi vsi naši dobrotniki, ker pomagajo z darovi, da bo naša »Mana« kmalu vzcvetela in postala »cvetlica«.

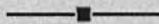
Vendar tudi deklice!

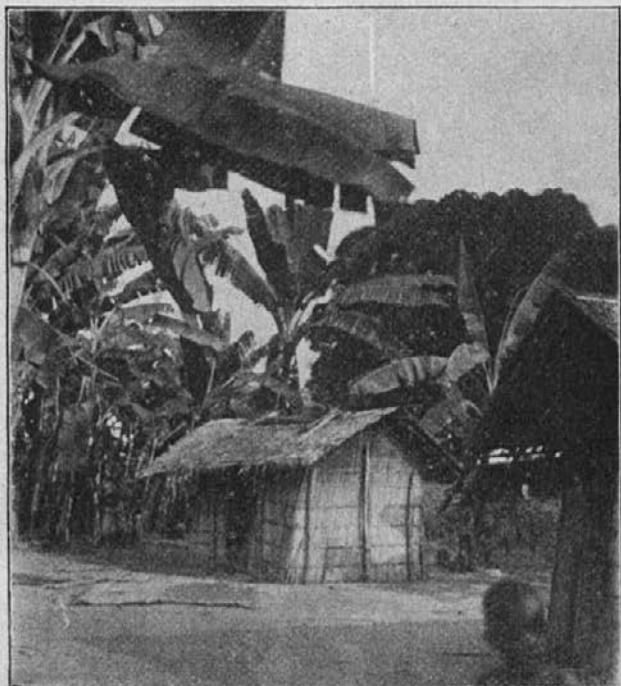
Kdor pozna afriške razmere, ve, kako težko je dobiti deklice v šolo. Dečkom poganski starši mnogo rajši dovoljujejo obisk šole ko deklicam. Ker — tako pravijo — čemu naj se deklice učijo pisati in brati, ko je njen poklic, da dela na polju in da žito melje v velikem možnarju? In čemu naj bi deklice vedelo kaj o veri belokožcev? Potem se bo tembolj ustavljala očetu, ko jo bo hotel dati poganskemu mladeniču za ženo?! — Tako so se divji Šiluki v angleško-egiptovskem Sudanu desetletja trdovratno ustavljali misijonarjem (od presv. Srca Jezusovega), in šele zadnja leta gre nekoliko na bolje. Posebno velika pridobitev tamošnjih misijonarjev je to, da mnogo deklic hodi v šolo. P. Tito ves vesel poroča o tem sledeče:

Najlepši uspeh letošnjega leta je ta, da več sto deklic pride vsak dan iz svojih vasi v šolo v naš misijon Detwok. V šoli se uče katekizma, branja, pisanja in ročnih del. Vse leto so vztrajale, čeprav je deževalo in je bila grda pot. Naposled jih je bilo 154. Takoj ko bo zopet deževna doba, bomo vpeljali petmesečni šolski pouk. Ko se je prvi poskus tako dobro obnesel, nam je to v veselo upanje, da bo šlo in še lepše ko do zdaj. Guverner in njegov namestnik sta bila zelo zadovoljna, ko smo jima povedali, kako deklice rade v šolo hodijo; kar čudila sta se.

Tudi mi se veselimo, zakaj ravno po deklicah nam bo mogoče odstraniti toliko neumnih predsodkov, ki jih imajo poganski starši do naše sv. vere. Zadnje mesece so se naši katehumenati znatno pomnožili. Deloma smo vpeljali nove, deloma poživili stare, ki so zadnje čase le životarili ali bili sploh zaprti. Imamo sedaj približno 200 katehumenov. Katehumenat smo ustanovili celo na dveh takih krajih, kjer je bilo do sedaj vse prizadevanje zastonj. In še prav živahno versko življenje je tu nastopilo.

Poleg vsega lepega pa nam vendar ne manjka težav. Podnebje ni kaj ugodno; ljudje iz rodu Šiluk se krčevito držijo svojih starih navad, oz. razvad; in pa: revščina, revščina! Kako bi vam bili hvaležni, ako bi nam mogli spet kaj pomagati! Misijonar je berač, hočeš nočeš. Pa nikar ne zamerite, sila nas sili. (Op. uredništva: Tudi sv. oče je priporočil misijonarjem: »Nič naj vas ne bo sram, kar prosite!«)

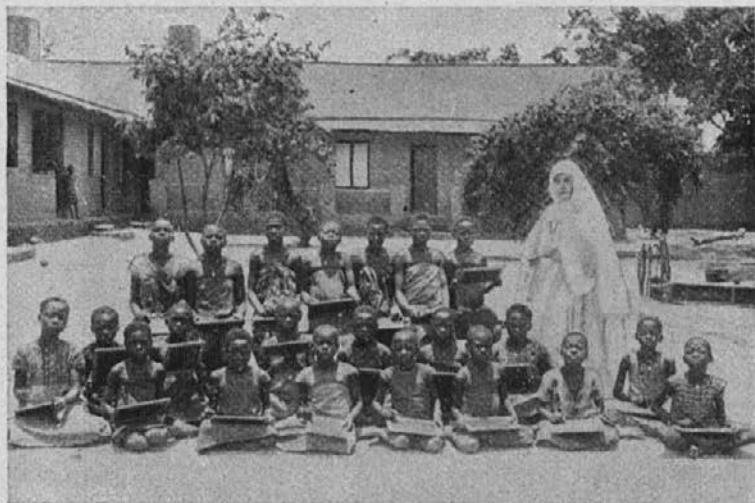
Tudi te kraje moramo pridobiti za sv. vero.

Zato, ker sv. oče to želi.

Čudovito je to, kako Bog pokliče v redovni stan ubogo afriško ženo, da postane Kristusova nevesta, ko je stoletja živela v poganski sužnosti in odvisnosti. Od vsepovsod vstopajo afriška dekleta v samostan. Sv. oče želi, naj bi čim več deklic domačink Bogu služilo v redovnem stanu. To se vrši tako, da se najpoprej deklice sprejemajo v obstoječe misijonske družbe, ali pa, da se v ta namen nove družbe ustanovljajo.

Družba sv. Petra Klaverja je dobila zadnji čas mnogo poročil o novoustanovljenih samostanskih kongregacijah v Afriki.

Zamorska šola na prostem. Misijon Banguelo.

Zibelka apostolske gorečnosti in resnične svetosti.

Kratko, a lepo piše škof Byrne, apostol. vikar v Kilimandžaro, o domačih redovnicah N. Lj. Gospe iz Kilimandžaro:

Imamo zdaj 35 domačih sester, ki nas vsestransko zadovoljijo. So pravi božji blagoslov za ta vikarijat. Novicijati v Kuruma je zibelka apostolske gorečnosti in prave svetosti. Sestre so ponižne in ubogljive. So pravi božji otroci, ki natančno izvršujejo njegovo voljo in željo. O, naj bi vedno take ostale!

Zahvaljujem se Klaverjevi družbi za pozornost, ki jo je tej kongregaciji vedno naklanjala. Sestra Ana Marija, ki se vzgaja na stroške Vaše družbe, je zelo pridna v novicijatu, tako da lahko upamo, da bo še kdaj prav dobra redovnica.

Trud in delo.

P. Hadrijan, misijonar v Lundu (Vzh. Afrika), se prisrčno zahvaljuje za podporo in piše:

Seveda bomo ta velikodušni dar prav lahko porabili, ker zidamo bolnišnico, ki bo stala ogromno denarja. Pa tudi za šole se moramo brigati. Sicer dela kakih 200 odraslih kristjanov in tudi nekaj poganov pri zidavi bolnišnice

Zamorski kristjani na dan sv. krsta.

za božje plačilo in obetajo to še za naprej: prav vneti po dvanajst dni, drugi po šest. Manj kot po šest pa »sploh ni dovoljeno«, sem bil razglasil takoj izprva. Vendar, to je še vse premalo. Pri starih in slabotnih ljudeh seveda tudi kaj popustimo. Je prišla n. pr. stara ženica na delo. Rekel sem bratu, ki vodi zidavo: »Ta naj dela le toliko, da bo zaslužila košček blaga za obleko; posebnega dela in truda pri slabotni starki ne smemo zahtevati.« Toda ko si je svoje blago zaslužila in se nekoliko odpočila, je prišla zopet in rekla: »Zdaj bom pa še v tlaki nekoliko delala, kot drugi delajo.« Morali smo ji dovoliti, a samo dva dni,

s čimer je bila zadovoljna. Navadno vsi zamorci zastonj delajo nekaj dni in šele potem jih plačujemo.

V bližini misijona je zdaj vse živahno. Nekateri zidajo, drugi postavljajo odre in ostrešje, zopet drugi z nogami drobijo malto, da so vsi obrizgani od nog do glave; nekateri razkladajo opeko, drugi gnetejo ilovko za novo opeko, jo stiskajo v modele in potem pokladajo na sonce, da se nekoliko osuši, preden pride v peč. Ženske nosijo po šest do deset žganih kosov opeke na odre, ali pa malto v velikih skledah kar na glavi, nekatere še povrh z otrokom na hrbtu, ki spi ali pa kriči. Je pač taka navada!

Malaria nas tlači.

Poroča sestra Sebastijana, servitinja v Swacilandu.

Primorana sem, da vam pišem in da vas prosim za kako zdravilo ali okrepčilo. Strašno trpimo zaradi malarije. Ne moremo se ubraniti komarjev, ki nas zlasti ponoči hudo pikajo, tako da niti spati ne moremo. Podnevi pa moramo sestre streči bolnikom, čeprav imamo same vročino. V misijonu in zunaj v svojih kočah: povsod nas potrebujejo. Mnogo dela imamo, pa bi ga izvršile še vse bolje, ako bi nam bila na razpolago sredstva, da bi mogle našim zamorcem bolj uspešno pomagati in jim hitreje pomagati do ozdravljenja.

Kratka misijonska poročila.

Škof Biechy, apostol. vikar v Brazzaville. Čim bolj spoznavam ljudi in kraje, tem bolj vidim, kako so nam potrebni katehista. Ljudi moramo vzgojevati na njih domovih; ker ako jih povabimo v misijon, pridejo le bolj otroci in mladi ljudje. Stari ne morejo, ljudje srednje starosti pa imajo doma družino in poljsko delo in ne morejo za dolgo od doma. Zato je moje prepričanje: V vsako vas šolo s kapelico in vsaj enega katehista; ker vera je za vse, ne samo za otroke.

P. Laagel, Kokonda. Do zdaj sem svoje kristjane obiskoval peš, pa sem bil po vsakem obisku bo-

lan in izčrpan. Ko bi imel motorno kolo ali avto: koliko več bi lahko naredil dobrega! Zdaj zbiram sredstva, da sezidam malo bolnišnico za naše bolnike, ki prihajajo k nam v misijon. Za enkrat smo postavili nekaj barak. Toda premrzle so, ker ob času suše je tu precej hladno in bolniki tožijo, da jih zebe. Tudi se bolezniki zato bolj počasi zdravijo. Zadnje čase se pečam s proučevanjem domačih zdravil in moram reči, da sem dosegel nekaj povoljnih uspehov. Tako zdravljenje, ko nam služi le božja lekarna, je tudi najcenejše.

Sestra Mavricija, Nuwengori. Kako smo bili veseli, ko smo do-

bili lepe oblekice in podobice za otroke. Mnogo veselja bodo s tem deležni naši zamorčeki. Saj jim kar obrazi žare, ko se vidijo v novi obleki. Podobice pa dajemo kot nagrado za dobro učenje. Priporočam vam našo bolnišnico. Soba za moške smo povečali, za kar se imamo zahvaliti Družbi sv. Petra Klaverja; toda mnogo naših bolnikov še leži po barakah. Tudi za te upamo dobiti podpore od do-

brotnikov, da jih bomo mogli bolje preskrbeti.

P. Tarzicij O. S. B., Ndanda. Kako sem bil vesel, ko smo o binškošnih krstili 200 zamorčkov in 60 odraslih in tudi starih. Tako upam, da se je življenje pri nas versko poglobilo. Jutri pridejo 3 novi misijonarji in en brat. Prav v korist nam bodo. Toliko duhovnikov naš misijon še ni imel. Bogu bodi hvala.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Neskončna zahvala naši dragi ustanoviteljici za hitro pomoč v dveh važnih in težkih zadevah. Javna zahvala je bila obljubljena.

M. F.

Že od mladosti je trpela moja mama radi hudih želodčnih krčev. Zaupno se obrneva v devetdnevnicu do božje služabnice Marije Terezije za pomoč. Ko je bila končana prva devetdnevnic, sva pričeli drugo. Še preden sva dokončali drugo devetdnevnic, je mami odleglo ter je ozdravela od hudega želodčnega krča. Od tistega dne je krč ni več napadel ter lahko vse uživa, česar prej ni mogla. Z mamo se iskreno zahvaliva za dobljeno zdravje. Istočasno pošiljava obljubljeni dar za misijone.

M. M., Rudnik.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za dobljeno pomoč in zdravje v težki bolezni. Priporočam se ji še nadalje v vseh dušnih in telesnih zadevah in za pomoč neki osebi.

T. K., R.

Meseca februarja je moja hčerka nevarno zbolela v glavi. Šest zdravnikov je bilo pri njej, ki so izjavili, da tu vsa zdravniška znanost ne more več pomagati. Hčerka sama mi reče otožno: »Mama, nič ne bo z menoj.« — Jaz pa sem ji dala pogum in upanje, da z božjo pomočjo še lahko ozdravi. S polnim zaupanjem, da bom uslišana, sem se torej v tej težki bolezni obrnila do moje nebeške priprošnjice in služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske. Njej sem priporočila zdravje svoje hčerke. In ne zastoj. Hčerka je sedaj že skoraj čisto zdrava. — Naši nebeški dobrotnici se tisočero in iz srca zahvalim za to milost in ljubo zdravje ter se ji še nadalje priporočam.

N. C., Trebnje.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za uslišanje v neki težki zadevi ter pošiljam obljubljeni dar za misijone.

N. R., Grobelno.

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za večkrat prejeto pomoč v važnih zadevah. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija Terezija«.

N. N., Rovte.

Moja mama je dobila hudo pljučnico. Bala sem se, da je zaradi visoke starosti ne bo prebolela. Z zaupanjem sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč ter sem začela opravljati devetdnevnicu. Da bi bila prošnja tem gotoveje uslišana, sem obljubila botrinski dar dvema zamorčkoma. Ljubo zdravje se je vrnilo, za kar

naj bo na tem mestu izrečena tisočera zahvala naši nebeški dobrotnici. Istočasno izpolnujem svojo obljubo in prosim javne objave v »Odmevu«.

Cilka P., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se iskreno zahvaljujejo za prejete dobrote in milosti ter se ji še nadalje priporočajo: M. V., Ptuj, za zboljšanje ljubega zdravja, A. B. in M. V., Ljubljana, za prejeto milost. — F. O., Ravne, za dobljeno pomoč. — Joliet, A. K. S., za dobljeno pomoč v težki bolezni. — P. Sch., Ljubljana, za hitro uslišanje. — A. Š. V. za uslišano prošnjo. — M. Goriče za uslišano prošnjo. — T. K., Ljubljana, za uslišano prošnjo. — N. N., Frankolovo, za uslišano prošnjo. — A. K., Radmirje, zahvala za obvarovanje bolezni. — F. K. Š. za dobljeno zdravje. — M. E., Sveta Marjeta, za uslišano prošnjo v družinskih razmerah. — Katarina K. za prejeto milost in ljubo zdravje. — D. M., dve osebi se zahvalujeta za dobljeno zdravje. — L. K., Óplotnica, za prejeto pomoč. — M. M., Gorjane, za uslišanje v neki važni zadevi. — J. B., Lajše, za zboljšanje zdravja moji sestri. — Z. A., Dolič, za dvakratno uslišanje in ozdravljenje težke bolezni. — M. G., Dolič, za uslišanje v raznih zadevah in za ozdravljenje težko bolne noge. — M., Kranjska gora, za več uslišanih prošenj, ter se še priporoča v neki težki zadevi. — R. G., Idrija, za srečno prestano operacijo. — P. M., Čapovec, za prejeto milost. — N. N. za dobljeno uslišanje ter pošilja botrinski dar na ime »Alojzij Pavel«. — K. R., Sv. Marjeta, za uslišano prošnjo ter pošilja obljubljeni dar za odkup zamorčka. — N. G., Štore, za uslišano prošnjo ter se ji še priporoča za ljubo zdravje. — Antonija N. za pomoč v važni zadevi. — M. N., Braslovče, za pomoč v bolezni ter se ji še priporoča v vseh stiskah, posebno za ljubo zdravje. — M. Pisanec za pomoč in zdravje pri živini.

Služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: R. F., Ljubljana, za ljubo zdravje v težki bolezni. — M. P., Loka, v neki posebni zadevi. — E. F., Ljubljana, za ljubo zdravje. — Lucija K. v neki zadevi. — M. D. za zdravje v nogah. — Fr. K. za ljubo zdravje. — R. Z., Trbovlje, v neki zadevi. — L. J., Ljubljana, za spreobrnjenje neke osebe. — N. N., Sv. Marjeta, v več važnih zadevah. — R. Č., Uke, v neki posebni zadevi. — J. T., Podkraj, v zelo važni zadevi. — U. B., Idrija, za ljubo zdravje. — N. N. za ljubo zdravje in dušni mir. — K. P. C. v neki važni zadevi in za mir in vzajemnost v družini. — T. N., Rovte, za pomoč v težkih razmerah in za ljubo zdravje.

»Ko me bodo po smrti prosili pomoči, bom najprej pogledala Gospodu v oči. Če bom videla, da se strinja z zaprosenim, bom nadaljevala svojo prošnjo. Ako pa ne, Ga ne bom nadlegovala, ker želim samo to, kar On hoče.«

Sv. Mala Terezija.

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 24. avgusta, sv. Jernej, apostol.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Tudi misijonski poklic . . .

Duh ustanove, ki jo je oživotvorila služabnica božja Marija Terezija Ledóchowska in jo imenovala: Verski zavod »pomožnih misijonark za Afriko«, je v naslednjem:

»Gorečnost za reševanje duš, velikodušna ljubezen, ki se ne straši ne dela ne težav, ki jih zahteva večja čast božja in prospeh afriških misijonov; skromna preprostost, neumorna pridnost.« Geslo Družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone se glasi: »Najbolj božje med vsemi božjimi deli je, delati za zveličanje duš!«

Ta Družba, polna apostolskega duha, je bila ustanovljena leta 1894., nekaj let za tem, ko je kardinal Lavižeri z ognjevito besedo klical Evropo na boj za sveto stvar, da se oproste zamorski sužnji v Afriki.

Njegove besede so našle odmev v duši plemenite grofice Marije Terezije, po rodu Poljakinje. Odrekla se je svetu, polna božje ljubezni in gorečnosti za rešitev duš naših nesrečnih črnih bratov je ustanovila Družbo sv. Petra Klaverja. Namen te Družbe je, podpirati vse katoliške misijone v Afriki, brez razločka na kongregacijo ali narodnost.

Natančneje o »poklicu pomožne misijonarke« te pouči knjižica, ki jo je spisala ustanoviteljica Družbe ter ima naslov »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1. — Cena 4.50 din.

Želite osrečiti enega otroka?

O, potem mu podarite ljubki mladinski list

Zamorček

Pred kratkim je prinesel neki družinski oče svojim otrokom domov več zvezkov »Zamorčka«. Pisani zvezki z lepimi povesticami in slikami so otrokom tako ugajali, da so na spanje docela pozabili. Do enajstih zvečer so brali in gledali, ker se jim je zdelo vse tako zanimivo in lepo.

»ZAMORČEK« STANE ZA VSE LETO SAMO 7 DIN (ali 3 lire)

Letnik se prične s septembrom, t. j. s šolskim letom. — Naslov glejte na drugi strani ovitka.

